

POSTANOWIENIE

Dnia 14 marca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy, II Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie następującym:

Przewodniczący : SSO Agnieszka Terpiłowska

po rozpoznaniu w dniu 14 marca 2017 r. w Świdnicy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa Gminy P.

przeciwko S. F.

o wydanie nieruchomości

na skutek zażalenia pozwanego na postanowienie Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 19 stycznia 2017 r., sygn. akt I C 1903/16

postanawia:

oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 19 stycznia 2017 r. Sąd Rejonowy w Kłodzku oddalił wniosek pozwanego o ustanowienie dwóch pełnomocników z urzędu. W uzasadnieniu postanowienia Sąd pierwszej instancji zaznaczył, iż okoliczność, że Pozwany nie posiada żadnych dochodów nie implikuje konieczności ustanowienia dla niego pełnomocnika z urzędu. Pozwany nie wykazał, by w związku z trudną sytuacją materialną korzystał z pomocy opieki społecznej bądź, by miał problemy zdrowotne uniemożliwiające podjęcie mu pracy zarobkowej. Dodatkowo Pozwany podał, że jest właścicielem samochodów o wartości ok. 100.000 zł oraz dwóch nieruchomości. W związku z tym brak jest przesłanek do uznania Pozwanego za osobę ubogą, nie będącą w stanie ponieść kosztów wynagrodzenia profesjonalnego pełnomocnika. Ponadto przedmiotowa sprawa nie należy do skomplikowanych, a sporządzane przez Pozwanego pisma wskazują, że potrafi on prawidłowo formułować wnioski. Powyższe niewątpliwie świadczy o tym, że nie sposób uznać, by pozwany był osobą nieporadną, wobec czego udział pełnomocnika w niniejszej sprawie nie jest niezbędny.

Zażalenie na powyższe postanowienie złożył Pozwany, wnosząc o zniesienie w całości postępowania Sądu Rejonowego z K. i zmianę zaskarżonego postanowienia w ten sposób i wyznaczyć Skarżącemu pomoc prawną z urzędu tj. dwóch radców prawnych na koszt Gminy P.. W uzasadnieniu zażalenia Skarżący wskazał, iż (...), bezpodstawnie pozwany do Sądu Rejonowego z powodu osobistych roszczeń Burmistrza Miasta P. ma prawo do korzystania z tych samych praw co Burmistrz Miasta i ochrony własnych praw na takich samych zasadach, jak inicjator procesu. Zdaniem Skarżącego każda ze stron powinna mieć zapewnione w procesie równe prawa, a więc korzystać z jednakowych środków obrony. Działania Sądu Rejonowego z K. z urzędu prowadzą do oczywistego naruszenia prawa do bezstronnego sądu i odpowiadającego mu obowiązku przestrzegania zasady równego traktowania stron. Z zasadą równouprawnienia stron łączy się zasada wysłuchania stron, stanowiąca istotną gwarancję tej pierwszej. Ponadto Pozwany zauważył, że jeżeli Sąd Rejonowy z urzędu podnosi zarzuty wobec strony wnioskującej i poucza wnioskodawcę, aby ten mając dochód przekraczający kryterium dochodowe, sięgał po środki z opieki społecznej, czy też jeżeli wbrew własnej woli nie posiada stałej pracy, to nie ma również prawa bronić własnych praw – co jest oczywistym, iż Sąd Rejonowy w Kłodzku z

urzędu, z góry powziętego zamiaru prowadzi do nieważności postępowania poprzez pozbawienie strony możliwości obrony swych praw i dalej idących skutków, a to znieważa zasadę konstytucyjną art. 31 KRP oraz dyskryminuje prawa strony chronione art. 30 KRP.

Sąd Okręgowy zważył :

Zażalenie nie podlegało uwzględnieniu.

Podstawą ustanowienia pełnomocnika z urzędu jest treść art. 117 k.p.c. Sąd badając przesłanki ustanowienia pełnomocnika z urzędu ocenia możliwości wnioskodawcy w zakresie poniesienia samodzielnie kosztów pomocy prawnej i przesądza o braku takich możliwości, ocenia potrzebę udzielenia pomocy prawnej z urzędu w sprawie.

Należy zaznaczyć, iż ustanowienie pełnomocnika z urzędu jest formą pomocy udzielanej osobom, które z różnych względów przejawiają pewną nieporadność w artykułowaniu swoich żądań i wniosków. Subiektywne przekonanie pozwanego o konieczności skorzystania z pomocy profesjonalnego pełnomocnika nie stanowi jeszcze przyczyny automatycznie przesądzającej o ustanowieniu pełnomocnika z urzędu. W szczególności nie świadczy również o braku zdolności do samodzielnego prowadzenia sprawy (por. postanowienie SN z dnia 18 grudnia 2014 r., II CZ 75/13, Legalis).

Należy zaznaczyć, iż zażalenie nie wskazuje żadnych okoliczności uzasadniających wniosek ani zarzutów, co do zaskarżonego postanowienia. Skarżący odniósł się do istoty sprawy nie wskazując, w jakim stopniu, w jego ocenie, udział pełnomocnika jest konieczny, zaznaczając jedynie, iż skoro jego przeciwnik procesowy ma dwóch pełnomocników to on też ma do tego prawo. Nie zostały również wykazane żadne okoliczności, które wskazywałyby, iż pozwany nie jest w stanie ponieść samodzielnie kosztów pomocy prawnej.

Zasadnie Sąd pierwszej instancji uzasadniając oddalenie wniosku, wskazywał na dotychczasowy sposób działania Skarżącego, który stanowił podstawę uznania, iż doświadczenie życiowe pozwala mu ocenić okoliczności sprawy. Mając zatem na uwadze dotychczasowy przebieg postępowania i czynności podejmowane przez pozwanego nie można stwierdzić, iż potrzeba ustanowienia pełnomocnika rzeczywiście zachodzi. Skarżący aktywnie uczestniczy w postępowaniu, formułując wnioski, zarzuty, uzasadnia swoje stanowisko, a nie zgadzając się z wynikami przeprowadzonego postępowania składa w tym zakresie stosowne środki zaskarżenia, co doprowadziło skutecznie do kontroli instancyjnej postanowień wydanych przez Sąd I instancji. Zasadnie zatem Sąd pierwszej instancji uznał, iż wniosek o ustanowienie adwokata z urzędu pozostawał niezasadny.

Mając powyższe na uwadze na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. zażalenie podlegało oddaleniu.